

საქართველოს
სამხრეთ-აღმოსავლეთი

მ მ მ ა გ ა ლ... მ უ ზ ე უ მ შ ი.

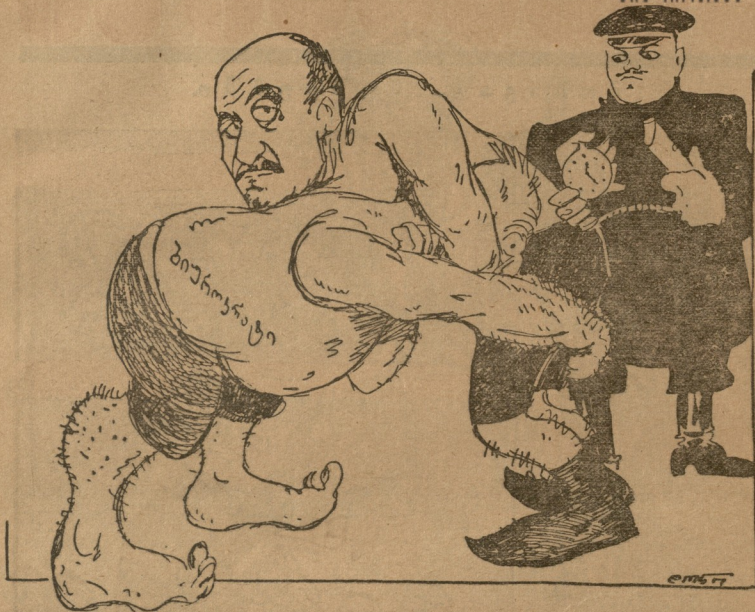
F-925

მოსაფიქები: — ეს რა არის, მასწავლებლო?
მასწავლებლი: — ეს არის ბიუროკრატია; ასეთი ფიგურის ხალხი ცხოვრობდა მეოცე საუკუნის პირველ ნახევარში...
მოსაფიქები: — თითქმის რა საშინელი სანახავია! ასეთი საზარია არაფერი გვინახავს ჯერ!

გალაფყვები ბრკოლა

საქართველო
სოციალიზმი

„ძინა მანო“: ყველგან ცნობილი „კანცელარშჩინის“ მძიმე წინის ფალავანი ბიურო კრატიმე და საქართველოს მუშაგლეხების ფალავანი ანდრო დლოძიე... ბრძოლა გადამწყვეტია.

თ ვ ი თ კ რ ი ტ ი კ ა

წინააღმდეგ თანამშრომელთა სურვილისა, ვითაფებთ ამ წერილს, როგორც თვითკრიტიკის დამახასიათებელ ნიმუშს. ჩვენ არ უნდა შეუშინდეთ საკუთარი ჩაკლის გამოაშკარავებას. თვითკრიტიკა! აი, უნებარი წამალი ჩვენი კიდევ უფრო გაჯანსაღებისათვის.

ბარბაროზი.

ოთხშაბათ საღამოს, როგორც იქნა, რამდენიმე თანამშრომელმა ძლივს მოვიყარეთ თავი რუდაქციაში, რომ შესვლომოდით მომავალ (ე. ი. დღევანდელ) ნომრის გამოცემის საქმეს.

— რა დროს თურნალზე ლაპარაკია! — უკვირდა ხევიერ შენ-შეიხს. — ჯერ კიდევ არ არის გამოცემული თავიდან „სააღდგომო ღვინო“, რომელიც ისე სდურს შიგ, ვითარცა ქვეყნში მაქარი. ამიტომ ამხანაგებო, ჩემი წინადადება იქნება... — მაჟამ მბატარა დონიბი, რომელმაც თითქოს ცხლა გამოიღვიძაო, ასე გააგრძელა სეგიერ - ბენ - შეიხის სიტყვა:

—...ჩემი წინადადება იქნება“, რომ ფებზე აღვომით პატრივი ვსცეთ იმ ინდაურებსა და გოჭ-ბატქენებს, რომლებმაც ამ სააღდგომოთ პატრივი გვეცეს მათი ჩვენს მუცელში ჩაბრახებითა... აგრეთვე, ამხანაგებო, საუკუნო თავმეტრევე და ხანმოკლე სსოენი იმ თავებსა და ცხვირ-პირებს, რომლებიც ვარულათ (უკაცრავად — გმირულად) მსხვერპლი გახდნენ ერთმანეთს შორის ცემა-ტყევისა ააღდგომო ქვიფის შემდეგ, გთხოვთ აბრკანდეთ! — და მასთან ერთად ყველანი ფებზე წამოვდეთ.

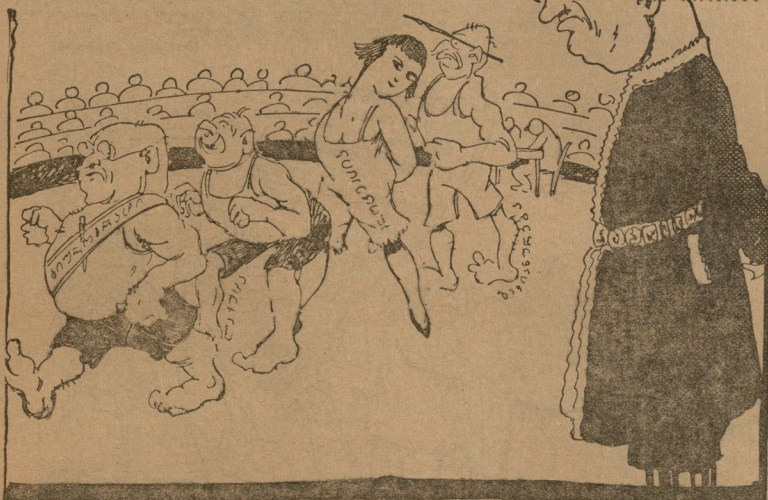
— გთხოვთ დაბრძანდეთ ვისაც სკამები გაქვთ! — დაიწყა თავისი

სიტყვის გაგრძელება სეგიერ-ბენ-შეიხმა. — წუხან იმისი თქმა მინდოდა, რომ მუშაობას შევეუდღეთ ხეალიდან. ხოლო ეხლა კი ვესტუმროთ ენუქის, რომელსაც, როგორც მახსოვს, თუმცა დილიერ მთვარილი ვიყავი, მაგრამ არც იმდენათ, კიდევ დარჩა ღვინო რომელ ღვინოსაც, კონკრეტულათ რომ ესთვეათ და ლაკინიურად ჩამოვყალიბოთ მოცულობაში, აუცილებლათ დალევთ ესაჭიროება, რომ ვა არ დამბრუნეს და მით არ იმხარალოს მის პატრონს.

— ე. ი. ისე, როგორც შენ შენს პატრონს! — პარალელი გაავლო ისეღიბი.

— დიხს.. და ამევე დროს ჩვენ საშუალემა მოგვეცემა მოვიგროთ ისეღიხის ახლადგარდაცვლებული მამა რომელიც, სისაბურღისაგან იმიტომ გარდაიცვალა, რომ ასეთი საამაყო შეიღო ჰყავს, როგორც არის ეს ჩვენი მშენიერი აყლაყულა ძსელი.

პარად ალგი

— კი მარა, ძმარო ღვივოზე იქვს ფასოსნ და რატომ უნდა მზარალოს?!
 — იყთხა ვილაკამ, ოიმელსაკ რო- გორუქ ხბაში ეტყობოდა, სანახევროდ სობა.
 — მარა საქმე ის არის, რომ ჩვენ ვიხარობთ... აი, სად მარია ძაღ- ლის თავი! — დაუძტა დიტომ.
 — რაო? ძაღლის თავიო! ძაღლის თავიცი შენა ხარ და ლორისაც! — წამოიძახა ძაღლი ალდარ-ალდარხან- მან და მუტებრ-მომხადებელი ზეზე წამოვიარდა, მაგრამ ჩაღო გამოვლიძი, — დასწყვილოს იძერიობა, გუწინდე- ლი ამბავი დამესხრბა და კინაღა დაკულიწე აქაურობა...
 — ლომია, ნამდვილი ლომი! — დასტინა დინიძი.
 — რომელი ლომი?
 — აი ის, — ასო ქრისტე რომ იე- რუსალიშში შევიდა ბზობასს...
 — ვა, შე გლობა: ის ლომი ვი არა დიდყურა იყო...
 — რა ვიცი, მთლათ ამისი ასლი იყო!
 — კაცო, ამდენ ლაპარაკათ ღირს მაგ ორი ბაკალი?! აიღე და გამოსკა- ლე! — ვილაკას ლაპარაკებოდა თვე ჩაქინდროლი ტრისტეტი.
 — ტარტაროზი მოდის! — შემო- ძახა კარებიდან ახალგაღვიძებულმა და დაღვიძებულმა ევგენიმ (ჩვენნი დარ- აჯია) ბასი ხშირა; (ჩვეულებრივით მას ბარბიტონი აქვს).

ველასი გამოვფიქვლით. მისაღობების შემდეგ, აბ. ტარტარო- ლოშმა გამოვვიქცადა:
 — ამხანაგებო ჰომაველი ნომერი ი- ება თითქმის სპეციალუი - უს- ტრამბტული მიუროცრბატიული ნომე- რი.
 ეს როგორ შეიძლება?! ხუმ- რობით?
 — არაფერსაც არ ებურბობი!
 — კი მაგრამ, აბ. ტარტაროზო, როსა ჩინ სპეციალურ ნომერს ვეშ- ვებთ, წინასწარ, რადენიმე ნომრის წინ ვაცხადებთ ამის შესახებ, რომ თა ნამშრომლებმა საამისო მასალები მო- გააწოდონ. ენლა ვი, ისიც ამ ნადა- დგომებს და ასე მოულოდინედათ... არაფერი გამოვვიყო...
 — მართალია, მართალია ამბობს ისელი! — დადასტურა ყველამ.
 — საქმეც ის არის, რომ მოულოდ- ნელათ უნდა დავიციეთ თავს, ამისათ- ვის ენლა ძალიან შესაფერისი დროა იმიტომ, რომ სასაღვათო თავდადარ- ყებამი არიან. თუ ჩვენ, როგორც ისე ლი ამბობს, წინასწარ ვაჯავახადებთ და ვაგრობილება მივეცი, მაშინ ისინი, ე. ი. მიუროცრბატები, ჩვენს მტრები და მოწინააღმდეგენი მიიმაღე მბან და ხელთან ვაგვისსლებთან, აი, სწორით ამიტომ უნდა გამოვსუკეთ თითქმის სპეციალური ნომერი. ასე თხოულობს სახელწრო ტარტეკი და სტრატეგია. ასე მოქმედებდენ გამო-

ჩენილი სარღლები, არ არის საჭირო ოფიციალური გამოცხადება, ეს იქნე- ბა, ასე ესთქვათ, პარტიზნერილი ზოძი- ლა მიუროცრბატიზმის წინააღმდეგ და ასეთი ზოძილას, დამტყფებენთ, დიდს სარგებლობის მოტანა შეუძლია...
 — კი მაგრამ, ერთი ჩვენს თავებ- საც ჰვითხეთი?
 — ესთქვი და ვათავდა; ეს ასე უნ- და იყოს, ხელო ამ დროს ყველა თქვენ- თავანი ჩამბარებთ მასალას! ნახვამ- ლის! — და ამხანაგი ტარტაროზი წა- ვიდა.
 — ვა! არგია შენ წუ მომიცვდი! ბრძანა და შევიდას... ეგე, ძაჯან მაგე- თები არ იყოს, თორემ ისიოს აჯავა- რებ სიფათში, რომ! — ლულულუმბ- და დტო აბ. ტარტაროზის მია- ა მართით და თინაც პაპირის სისოცემ- ხმუქის, რომელიც თამბაქოს არ ეწე- ვა.
 — რა დავსწერო, როცა თავი ვაბ- რუტებული მაქვს! — ცრემლიანი ხმით ჩაილაპარაკა სიმონ-აბამ და მარბა- ცით კარებში გავიდა. ისელი.
 წ. შ. როგორც წერილის დასაწყის- სწინა ნათქვამი, წერილი იბეჭდება წინააღმდეგ ჩემს ხურვილსსა, რის გა- მოცე ამხანაგებს, წინაშე თავის თავს არ ესთელი დამნაშავეთ.

უარესი იმედი

რე. ვზ. ჯანმრთელობის განყოფილებაში გამოქვეყნებულია, რომელიც 106 კითხვასთან ერთად შეტყობინება და მისი შეცვლა დაავალა მასწავლებლებს.
(მოწერილ ამბებიდან).

ალმფარნი მასწავლებელი: — ორი-სამი დღე კიდევ გაუძელოთ და მგონი დასრულდეს თქვენი ანკეტის შევება.

ზოგინერთი ვაგვე

დიდი თანამდებობა
ზშირად მოქმედობს ცუდად;
ნღობა და წარჩინება
ზოგმა ვაფეო მრუდათ.

ამპარტავანი ვახლა,
პორტფელმა ვადარია;
ასე ჰვინია ბრიყესა—
ცა ქუდათ აფარია.

დადის შედიღურობით,
„პრინსს“ იკეთებს თვალზე;
საქმის კეთების ნაცვლად
ფიქრობს ის მხოლოდ ქალზე.

არავის ავღებს ჩირად,
მიმოიდის გაბღინძული,
ასე ჰვინია მის მეტს
მკერდში არა აქვს გული.

თუ რომ საქმე გაქვს მასთან
გატარებს მთელი წელი,
მერმე იკადრებს პასუხს:
„იგ, ვწუხვარ, ვერ შევძელი.“

და არც კი ახსოვს კარგად
თუ საქმე იყო რაში,
მეის მიატოვებს ადგის
და გაბრძანდება კარში.

იქ ელოდება ავტო,
ან ეტლი ფეცხბარო რაშით;
გაისერიწებს ლალად,
სურვილი უღელს თავში.

იტყვის:—საქმისთვის მივალ,
ისე არა აქვს საქმე;
„შეუხვევს მეის „ტურფასთან“,
ან დაითვრება სადმე.

გულს გაიხარებს ასე
და დაბრუნდება შემდეგ,
მის კაბინეტთან ხალხი
ყვრის: — „დაიცა, შესდამ“.

ჩემია „ოჩრედი“,
შენ რად მიღებდი წინა;
ორი კვირაა აქ ვარ...
ახ დედავ, გული მტკიავ.

არ იქნა მაგის ნახვა,
მეუბნებიან: „ხვალე“,
მეტის არ ძალმიძს თენა,
ოპ, როგორ ვაგეწვალე“..

და მობრძანდება გამგე
ხელში ლამაზი ჯოხით;
დარაჯი წამობტება
და სალამს აძლევს ჩოქით.

დაარაწყუნებს ზარას
და ეტყვის დარაჯს ოგი:
— ლღეს ვერ მივიღებ ვერვის,
ხვალისთვის აყვეს როგი.

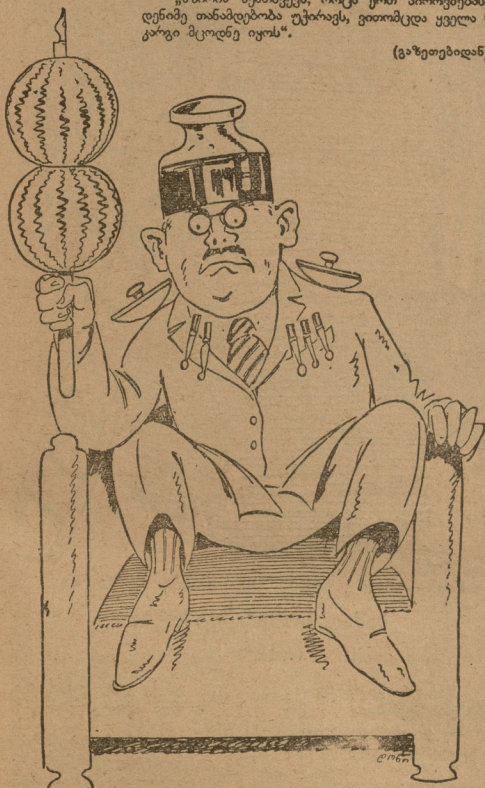
და ასე მუდამ, მარად
ეწევა „შრომის ჰაპანს“
სინამ არ ჰკრავენ პანლორს
და სტუმრებენ საკანს.

დაჯგდება ოთხ კედელში
დაუგარქელდება ცხვირი.
ასეთი შემთხვევები
არის მრავალი, ზმირი.

ახალი „თვითმპყრობელი“

„ხშირია შემთხვევა, როცა ერთ პიროვნებას რამდენიმე თანამდებობა უჭირავს, ვითომცდა ყველა საქმის კარგი მკოდნე იყოს.“

(გაზეთებიდან).

„თვითმპყრობელი ბიუროკრატი: — ვინ სთქვა, რომ ცალ ხელში ორი ნიხვი არ დაკვირებაო? აკი არხეინათ მიჰიარავს?

კინოს მსხვერპლი

— ე უბა რაზე მოვლრეცია, ბიჭო, რა დაგემართა? თვალის სიბრუნდავე არ გეყოფოდა, რომ მგეტ ზედ დაგმატებია!

— რამდენი ხანია კინოს შესახებ ვკამათობთ კაცო-და იმაზე მომივიდა.

— ვაი, შე საწყალო! კინოს საქმეს კი ვერ გამოასწორებ და ე უბა კი ტყუილად ვაგობრუნდებია. აფსუსი არა სჯობდა ერთი კაი ჩხუბში მოვიტეხა. ვიღერ კინოზე ლაპარაკში

უსტარი ტარტაროზს

ჭუჭუტაიიდან

ტარტაროზთან! ჩამოსვლა აქ რათ დაგვინებ? ნუ თუ არ მოგნებარია ეს კილაზე ივანე? „გოსიზდატის“ გამგეა მსცოვანი და ჭკვიანი, ქე რომ უმათ შესანსლა კოლა ახელედიანი. პარტოლ დარჩა ივანე, მასთან მხოლოდ „ისოა“ და ეს უკანასკნელი მართლაც საიმისოა. თუატრში თუ შეეგოდ სურათია წარმტაკი: ქანდარის ვაღამკილე ცხვირს მოიმტრევეს აქ კაცო რევისორი — კარგია; მშენეიერი დასია, — მაგრამ ვერ შეამკირეს ბილეეთებზე ფასია. რკინის გზა ხომ ჩვენია, ჩვენს გზა და ხილია. აქ არიან: ვალიკო, დათა, კოსტაიდი, აქვე არის ნესბური, ჩოგოვაძე ვასილი. თითანი ადელკომის მუშკოვებით გავსილი, თვითეული ფუსფუსებს, მიაქვს თათო აგური, რომ შენობა ააგონ შრომის აზნავეური წინეთ იყო სეზონი და მომსოა დოტაცია რევისორი ბარველი არც თუ ჩია კაცია. ჩაატარეს სეზონი სულ ახალი ძაღლებით და მათი მუშობაც ვნახე ჩემი თვალებით, თითო პიესას მქონდა ოცი ეპიზოდი — (და ავტორიც ამითი ცუდი ბიჭი როდია!) თავში — „კონტრაბანდისტი“, შემდეგ „იმერიადა“ და გვეცონა სეზონი ებლაც ისე იარდა. გვევონა, რომ ეს საქმე ყოფილსავეთ მოსჩანდა და ქორელის მაგერაით აქ ბარველი ჩინავდა, — მაგრამ ეს ყოველივე ქე აღმოჩნდა „მირაჟი“ და სეზონიც გათავდა ავტო, წარსულ კვირაში. — კვირაში ერთი დღე, (სამშაბათი გეონია) — თუატრთან ამა დღეს ხელწართული ოპია. თუ ბილეთი იშვიე, მულღლეუტებს არ ჩივთ — ამ დღეს ვაასამართლებს „ჯაკაოს ხიზებს“ აქტივი. არის ერთი აზბაჯი, ვი-უშველბელები:

გეროდებს დაგიზილავენ,
გყავდეს ასიც მხლებელი.
მართლაც საინტერესო
დავა და კამათი:

— ათ შუაღათ „ეფია“
აქ მოსმენა ამითი...
მაგრამ ერთი არ ვარაგა:
ერთნაირობს მიზნები.
მუდამ ჯავახიშვილის
„საყელო“ და „ხიზნები“.

სკოცხლობს — კინო-თეატრი,
სურათები — მკვდარია,
სამოთლე მნახველსაც
ნახავ (თუ კი დარია).
კონტრაპარკა ბეგია,
უფულოთ და უფასო;
ხოლო ფულს ნურც თქვენ იხლით
ვისა რომ არ დანაქსოთ.

— კვლავ ბეგია ძაბოჯან
საქმე სატარტაროზო,
მაგრამ შემდეგ ვაუწყებ,
ვიხილო კარგათ გაროზგო.

ვეგირი კოჩი

„სახალკვირო“

რად ადგა არ ვიცი
ეს ობერი ქრისტე,
ყოფილიყო საფლავეში
მარიამთან „ისეთ“.
შეცვით და შეეკამეთ
რაც კი რამ გეგებდა...
(გავიფიქრებურღონს
ბიჭი დაებადა).

ვეირას და ორშაბათშ
ვიძახეთ „ურა!“
სამშაბათს სიმშოლით
შევეფდა მურია.

ავენესდა აგრეთვე
საქოდაგი „ვასკა“
(რა უთხა მე მუშუკოზს
რომ მომიყიდა პასკა...)

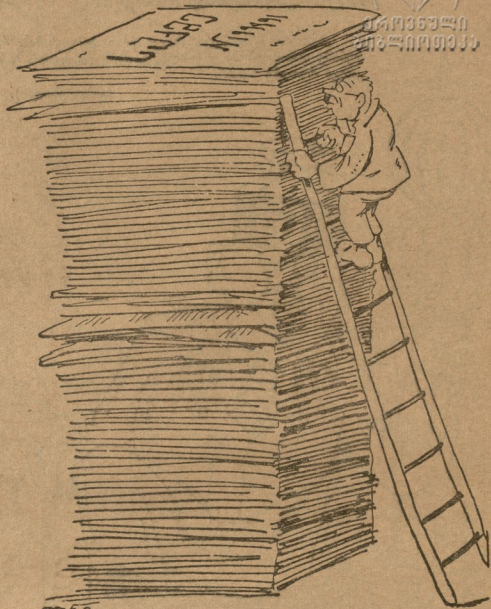
ორშაბათს მოვადგა
ყარზე მე ელპიტე;
(ინგლისს მეტად „უყვარს“
სწეული ევკიტე).

— მომეცი ვალი,
გულში გზნებ მიერალდ
მე რა მესაქმება,
დაითხარე თელოი.

— არა მაქუს ელპიტე,
გეფიცები შენს თაფს;
ლანძღვას ხელი უშვი,
ნუ ჩაიდენ ავა...
რაც რომ კი მიებადა
სულ დაგზარჯე ფარა;
გინდა დაიჯერე,
და თუ გინდა არა...

— პურის ფული ეხლაგ—
ყვირის ჩემი (კოლი,—
სულ წახდი, შე საწყალო,
იღარ გყავს ტოლი...
აღარ აცხდებ, ქრისტე;
თუ გეყვარებ მეტო;
ნიუქ შენთვის დინჯათ
ნუ იქნები ცეტი,—
თუ არ გინდა თავში
მოგზედეს ჩემი კეტი.

გრი.

ლორე

მარსაშრინანი სამხმ ოცი მანეთის ჭაღალღამ.

შამაო სოსოს ფიქრები

(თელავიდან)

მოდღვარი სოსო ოხვრითა
დაიკეანს ეღუნებაო,
— ეს ორი-სამი კვირაა
იღარაფინა კვდებაო.

იღარად სამხთოებია,
იღარც ვინ ქორწინდებაო;
იღარად ქელუნებაო,
კუჭი შიმშილით დნებაო;
კომუნისტური რეჟიმი
ჩვენთვის არ გამოდგებაო;
ვაებამ გული მომიკლა,
ოჯახი მველუებაო.

წვერს აცანცარებს მოძღვარი,
სობრაზისაგან კვდებაო,
— აბა, მიშველე დიმიტრაე
„სტაროსტა“ ეუნებაო.

შემოიარე სოფელი
სად რა ამბები ხდებაო.

იქნება ვისმის ვასხოვართ,
ანდა ისეთი კვდებაო,—

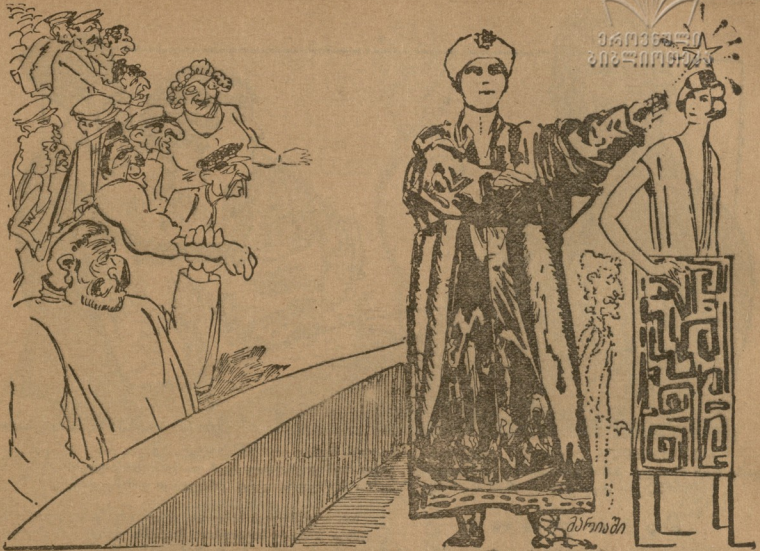
რომ ჩვენს მომხრე, მურველი
ქირსუფალი რჩებაო;
მუქთად დავებრხოთ ასეთი
ქელუნი ხომ შეგვჩრებაო!

წყვეული კომუნისტები
თანდათან გვიპრაულდებაო,
ღერითა, გასწყვეტე ესენი,
ძალშიაც მელანდებაო.

ახ. ცხონებულო ნიკოლოზ,
შენი დრო მენატრებაო!
ნეტავი როდის იქნება
ეს ხალხი რომ გაქრებაო.

თუ მოვეცქარი ამ დროსა,—
ლაბი კვლავ გასქელდებაო;
სულ ვარალოდეს ვიძახებ
ღედა ნუ წამიწყდებაო.

ი. დ.—ლი.

ძირიანი: კიო, კიო, ჩვენო კიო,
 შერ გენაცვალეო.
 ძველი ცოლი დამიბერდა
 გამოგიცვალეო.

მელაკულაობა სტეფია,
 გამგესთან ბეგრ თანამშრომელს

„ტარტაროვი“-ს შემდეგ ნომერში
 გამოცხადებული იქნება კონკურსი
 „სიკე“-ს გაგრძელებზე

მეაშრამბლი. (როძიელი უცქერის კინდელას, ჩუმად ეუბნება ცოლს): მაგის ააყვ ოი ჯანი და ღონე რომ მქონდეს, მაშინ ვერაფერს ვამიბედავდი, ეს ლა რომ ყოველდღე მცემ და ფსუქვეზ მივდებ!

ცოლი: — ტყუილათ გვონიაა შე როცა ისტერია მომივდის, ვერც კანდელაკი გამიმიკვლავდება!

ს ა ბ ო ლ ო ჲ დ

დიდხანს ვიფიქრე, მაგრამ ვერაფერი სახეირო მოვიგონე ბიუროკრატიზმზე დასაწერია.

უტყალი თავში შექურასავით ვამივლე და აღტაცებით წაიბოვიძახე:

ვერიაკი წაყალ, ვინახულენ ჩემს აბლობელ ნაცნობს — დავითს, რომელიც განყოფილების გამგეა. ოკი ხომ ტრიბუნური ბიუროკრატია. ვამოვიკითხე ყველაფერს და დაესწერე წერილს. აი, ეს იქნება ნამდვილი ცოცხალი მასალა! — და გავუღდეკი დავითისაკენ.

ნახევარ საათის ლაპარაკის შემდეგ, როგორც იქნა, ხელში ჩაეიგდე ერთი ატყუა, რომლიდანაც ადვილათ გადავივდი საჭირო საკითხზე.

— ბატონო დავით! — მივივართე მას. — მეც აწორედ ამიტომ შეგაწუხებთ... თუ შეიძლება გვითხარით რაზე ბიუროკრატიზმზე, რომელსაც სასტიკი ბრძოლა აქვს გამოცხადებული და რომლის შესახებ ამ ბოლო ხანებში გაცხოველებულ კამპანიებს აწარმოებთ პრესა.

— ლა-ლა-ნა-ნა... შენ გინდა „ტარტაროზი“ „ჩაფავაგლო“? მიიჩქ რანაირი ცნობა გაიტერერესებს? — ირონიით მკითხა მან.

— მაგალითად, აი აეთი: როგორია თქვენი შეხედულება ბიუროკრატიზმზე და, რაც მთავარია, მასთან ენა-ლანდელი ბრძოლა დამთავრდება თუ არა გამარჯვებით?

— ოი, წმიდაო გულუბრყვილობავე... ნა-ნა-ნა-ნა...

— გთხოვთ ნუ დაიხარებთ; გვითხარით რა შედეგით დასრულდება ეს ბრძოლა?

— „ვის რა უნდა სიქვანო, წისქვილმა კი ფჯავსო“... სხვა, ძალიან კარგი ამიღე ა დავიჩრა ან ნააღდგომეც!

— დიან, მაგრამ... მივასუხებთ — როგორ დასრულდება ბიუროკრატიზმთან ბრძოლა?

— აკი ვივასუხებთ? მეტი რა გინდათ! თითქმის ენა მუცელში ჩამივარდა, უსტიკუეთი ვამოვიფიქრებდი და გამეშვებლი წამოვადი.

მეგრად უტყბად ისევ ა. იელვა თავში: „ამათა მგლის თავზე ხაზარბის კითხვა“.

— არის, მართალია: როგორც ამავე ანდაზიდან აჩანს მარტო სახარებთ ვერაფერს ვაგებდები, მაგრამ სახარე-

ბან მოვაშველენ ბბბლას, ძველსა და ახალ აღთქმეს და სხვა მრავალ საეკლესიო წიგნებს, მაშინ ხომ მორჩილდება პეკლი! (ოგულისხმება ბიუროკრატია).

— კი მაგრამ მაგ საშუალებით ბრძოლა მიუღებელია ჩვენთვის! — მომესმა ნმა ილიმული. — ეს ხომ სასრულოდ ბნის აღიარება იქნება? ჩვენ ჯელოგიას ვამითორებთ, შენ კი საეკლესიო წიგნების დახმარებით და ლოცვა-ქუჩობებით გინდა დაამარჯო მტერი?... ნა-ნა-ნა-ნა... ყოჩაღ, ყოჩაღ, კარგი ტარტაროზული ყოვილხარ, კარგი შენს ცხვირს ჰოუვა!

სიწითლე ვივრძინე, სირცხვილსაგან ტანში დამცხეოლა. კიდევ კარგი, რომ დაღამებული იყო და ვერაფერ შემაძინია ახეზე ჩემი ასეთი მდგომარეობა.

— დღეს ხეირო არ იქნება; ნაცსიანი დღეა, ხელოდან შევეუღვებო. ამათი ანდაზებ მოვივინებ და ხეალ სალა-მომედი რამეს კი ჩაეხალავართებ! — გაეფიქრე ეს და სა ხლში წაიყო.

ხუთშაბათი დილა ქარიანი გათენდა.

მაგრამ ჩემ თავში მაგრად იყვენ ჩამჯდარი რამდენიმე ანდაზები და ქაიო ვერაფერს აკლდნა.

— ენი სთქვა, რომ: „არ ვათორდებო ყოჩანს რაც უნდა ხეხო ქვიშითა“? ისეთი ვაგებუხო. რომ ვათორდებო კი არა, ძვალი რბილათ ექცევა. ახლავ დავიქერ ყოჩანს და ამა ენახით თუ არ ვაეათეფირო ხეხვით!“

ამას რომ ვფიქრობდი თვალი მოვიკარი და რაბაზზე დიდ აბრას:

„მონსადიკეთა კავშირის მაღაზია“.

— ვი, ამ ქამას! — წამოვიძახე და შევჩერდი, რადგან მომაგინდა, რომ „ქობადიოეთა კავშირის დაღვანელებით აპროლიდნ ოქტამბრამდე აკრძალულია ყოველგვარი ნა-დალობა“ (იხ. ვაზეთივე ქრონიკა).

— არა უშუას; კიდევ მაქვს სხვა ანდაზა: „ახე ურტყმ დავითხა, შამუნე იზაშს თავისხა“... მომაგონდა ეს ანდაზა და ისევ აღვჩიოვანდა იმედი ჩემში.

— მართალია, ასი დარტყმა ვერ არავლენბ დავითს (თუ გინდ, ავილით ჩემი აბლობელი ნაცნობი ბიუროკრატ-ი დავითი), მაგრამ ასზე მეტი, მაგალითად: ოჩაი, ამაძი, ხუთასი და კიდევ მეტი ხომ კი მოარჯულენბს? ცემა ჩვენ გვიკითხონ! — ევლაპარაკებოდი ჩუმათ

„ძინა ვანო“: — ოცდაათი წუთი უშედეგოთ.

პოლშენი: (თავისთვის): — აი, ეხლა კი მივხვდი თუ რა ძლიერი ყოფილა ბიუროკრატიაში და ძნელი

მასთან ბრძოლა

საკუთარ ჩემს თავს და აღტაცებაში მთავლი თანდათან ვუბატრები ნაბიჯს. რომელიც სირბილში გადადიოდა.

ამ დროს მომესმა პოლიციელის სტვენა და მე შეეჩერდი.

— ალბათ მიხვდა, რომ მე ბიუროკრატებია ცემას ვაპირებდი! — გავიფიქრე და „ვაჟ-კაცური“ გამომეტყველებით მისკინ წავედი.

— გაბარჯობათ, ახანაგო მილიციელო! და მე ვავაქანი თავისი თავი. — გილოცავთ თქვენს დღესასწაულს. შვიდი წლის თავს. ბოდმის ვიხდი თუ ხვალ ზოიმ ვერ დავესწრო... ეხლა ის მიზნობრივთ—ასზე მეტ გარტყმითააჯერ ასაჯული სომ არაფერი იქნება? სომ მაქვს ამისი უფლება?

— არავითარ შემთხვევაში, გარტყმის უფლება, წარმოადგინეთ თქვენ. ამ ბოლო ხანებში თვით ხლოვნებსაც კი შეუზღუდეს. გამბრტყელი პასუხისმგებანი იქნება ნიკეპული: და არც მთლად ისე შეკრე ასაჯული მოელის.

— გამდლობთ, რომ გადამარჩინეთ აქსახლს! — მადლობა გადავუხადე და გამოვბრუნდი.

— არ ყოფილა საშუკლი და ის არის! აქვს კოვზი ნი-ცარში ჩამივარდა! — ესთქვი გვარიან ხმაბაღლა და გამო-

ვკდი მთავარ ქუჩაზე.

ვიადც ყურებ-ჩამოყრილი და ცხვირ-ჩამოშობილი მშადლოდა და დათვივით ლულულუღებდა:

— ცოტა კი მეშინოდა იმ რეკიზიისა, მაგრამ ასეთ დააკვენს თუ გაბოიჯანდა ჩემს შესახებ, ეს კი არ მეგონა! მე ვიცანი—ეს იყო ჩემი ახლობელი ნაცნობი დავითი, რომელმაც გუშინ მასთან ყოფნის დროს ასე მიპასუხა: „ვის რა უნდა სთქვასო, წიხქვილმა კი ფქვასო“.

— რა მოგვიციათ. ბატონო დავით, რომ ცოცხლის ფერი არ გადევთ სახეზე? უხედურება სომ არაფერია?

— ძალიან დიდი: აამსახურიდან დამითხოვეს და მეც ნი პასუხისმგებამაც მიძლევენ.

— რატომ? რისთვის?

— ბიუროკრატობისათვის...

— მია... მერე რა ვუყოთ, სომ ვავიგინიათ ხალხური ახადება: „რაც მოგვა დავითო, ყველა შენი თავითაო“... თქვენც სომ დავითი გქვიან! და მერე მივიღე რა „სერიალული“ სახე და პოზა, მიმიგზრძელი ნაბიჯით რედაქციისაკენ გვეფურე და ტარტაროზს ჩავაბარე აი ეს მასალა, რომელიც თქვენ ეხლა წაიკითხეთ.

მეძძი.

მირი (ქრისტეს):— უმადრო, არ გახსოვს ჩემი მამაპაპა როგორ გატარებდა იერუსალიმში? მიშვედე რამე — ტყავი გამოაძვრეს მაწონისა და ნახშირის ზიდვით!

მრისმა:— ეჰ, რა გენა, ჩემო კარგო, როცა არავითარი გავლენა აღარა მავს და მეც დავარდნილი ვარ იმეო ლებიდან!

მღვდლის გოდება

„უპირიად ვიცი დიდი ხანია, რომ ღმერთმა შექმნა ეს ქვეყანაო: (სერბინარია რომ დავასრულიე იქ არ მასწავლეს ეველა, განაო)

მაგრამ ქვეია იმის მიზეზი მე რომ შევიქნენ სულის მამო, აფსუს, დროებავ, საით გაფრინდი, საით წაიღე სმ და ქაბო?

ხალხის გონების დაბნელებისთვის მჭონდა პატივი, მჭონდა ღოდება, როცა ევაგონებ მშვიტი ანას. გულს სევდის ცუცხლი წაბეკოდება!

წარმოიდგინეთ — ხელზე მკოცნიდა თვითონ მეფეც კი პოლიცემბოლი. პრევილი—ცხვრის დღეა—სათლი იყო, ვის არ ექნება ეს გაგებულა!

ვიცოდი კარგად, რომ სიკრუითა მოიპოების ნდობა და ფული, და ეს მუცელი. დღეს რომ შეხანში, იყო საეურობით გასუქებული!

მოახლოება დღესასწაულის ჩემში იწვევდა ღიდ სიზარულსა... დღეს რაღა არის ჩემი ცხოვრება,— ვაი ჩემს ყოფას აზნობულსა.

„პასკა უფლისას“ რომ შეტანებდით,— მლოცველი ჩემსკენ აპყრობდა ხელსა და წირვის შებეფე მინ წაფილიერებო. აღიბრებულ ნადავლს“ აურაცხელსა.

იყო ფულები, პასკა-ტამლები, გოჭო-ჭათმები, ღვინო და ფლაგო... აფსუს, ან, აფსუს, ძველი დროებავ, როა რაღა ვარ და რა ვიყავი?!

ჩემს ფოფოლის ყბა მოეღრიაო, მიმწილით ღამის მოკედეს საწყალოდ არავის უნდა ჩემი კურთხევა... არც ათხანა, და ნათლის წყალს წყავდა!

დასწყევლის ღმერთმა ვინც მოგონა სოკილიზმი, თავისუფლებაც; ამან დაღუპა ჩვენი სახელო, ჩვენი ნდობა და ჩვენი უფლებო.

გომბორელი,

უდიდესი სასჯელი

ჭირის თვლში გაწურული ბრალდებულო საგანგებო რისიონ აზოდლებს თავის ყოველ მხრივ დასაბუთებულ სიტყვას:

— ამხანაგებო! ბრალდებულის ყოველივე დამაშაული დამტკიცებულად უნდა ჩათვალოს ყოველივე მუხლში. ის ღირს აზის სამგაღიით სასჯელისა და ვფიქრობ, რა სასჯელი იქნება მის შესაფერი, რომ მოვიზოლო ვო ხუთი წელიწადი გამაშარებელი ახალი — ვაი თუ ამნისტიით სულ ერთიან განთავისუფლდეს. მოვიზოლო ათი წელიწადი — ამნისტია გაუნახვერებს, კიდევ გაუნახვერებს და ბოლოს მაინც სულ აღარაფერი დარჩება. მოვიზოლო სიკვდილით დასჯა — აქცე ამნისტია მიეშველება და ცოცხალს დასტოვებენ. გამახლოვი პირობითად ჩავთვლება და ეს რაღა სასჯელი იქნება.

„დამნაშავეისთვის მე მოვიზოლო იმეთ სასჯელს, რაც ყველაზე უდიდესია, რაც სამავალითა იქნება ეველსათვის და რასაც ამნისტიაც ვერას გწოთ ვერ შეუებნა

ბრალდებულს ეველა პირდადებულო მისჩერებია და ფიქრობენ:—ნეტავ რა არის ეს უმძიმესი სასჯელიო!

— მე, როგორც ბრალდებულო, დამნაშავეისთვის მოვიზოლო მაშ უდიდეს სასჯელს: მირის დაღმარაში მხლოლოდ მართ დღეს სამგამი აიარ. ჩაიპაროს ფინით და მსლაკოს იმ პაწენაშული მტჰარის გუ. დნი მგანარა მამე დამნაშავეისთვის ამავე შესაფერი სასჯელი მე ვერ გამომიტენია და ეხლა თქვენ სინილიაზე მომიწინდო მოსამართლენო ამის მიღება, ან უარყოფა.

ბრალდებულის სხასტიკევე ხალხში გაისმის ჩონა ქოლი და შეტრადლებით უტყერაინ სასოწარკვეთობებაში ჩავარდნილ დამნაშავეს.

მსოიგო

ტრამავის დირექტორი და მისი გულთთადი მეგობარი საუბრობენ ერთად.

მემბოტარი. ჩემო კარგო რამდენი ხანია ჩვენ ერთად პურ-მარილი აღარ ვაგვგებია. მოფი სადამოზე ერთად ვივახშობთ. მხოლოდ...
დირამტორი. მხოლოდ რა?

მემბოტარი. მხოლოდ ფხონი ვინ გადაიხადოს.
დირამტორი. რახან შენ დაიწყე—ბარემ ფხონიც შენ გაღიხადე.

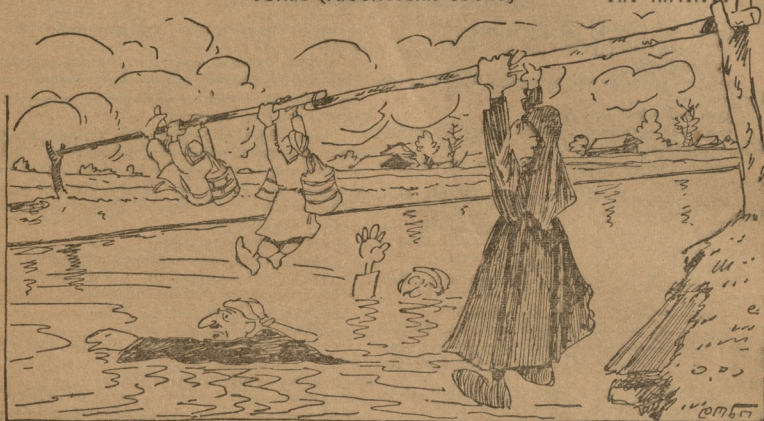
მემბოტარი. არა! მთლი ახეთი პირობა დაგხლოთ თუ დღეს ტრამავი არავის ან არაფერს არ დევაჯხა, მაშინ მე ვხიდი ფხონს. თუ დაწაჯხა და მაშინ შენ გაღიხადე

დირამტორი. მაშ ეხლავე დამიპატივიხარ მძაო! და დირექტორს ჩამყავს თავისი მეგობარი მახლოდ ბელ ხარდაფხო.

ნადირი.

გაფრენილი ხიდი ბურია (ოჯუზგამთის მაზრა)

საქართველო
საზოგადოებრივი

ამბობენ: იანუაში უხიდიობისგან სწუხდნენ. მდინარე სუფხა წყველი ღრიალით გაღმოქუხდაო, ხიდის აგებას შეუდგენ სრული შეთობე წელია— მაგრამ არ იქნა აქადე, ვერ მოუთავეს ხელია. ერთი ხანია გააბეს მარტოდენ სახელურთა; ბეხარიონს და ვალოდის

სტორიით საუვედურთა. ნიკიფორესაც მოხვდნენ, რადან ვერ უღდა ქურთა, ხიდის აგების საქმე რომ მიუჩქალო. მიუხურთა. თბილისელ ამხანაგებმა, რომ გადუგზავნეს ფულია, — ეგონათ აშენდებოდენ. იმედელ ჰქონდათ სრულია. შვილას-რვახი მანეთით დიდ საქმეს შეეციდნენ.

„ხიდს თავი ბოლო არ უჩანს წყალში რომ ფულებს ურიდენო“ ასე ამბობენ „ბორბტი, მისიარულად ენები“... სოფელი იხვე ხიდს უცდის მწარედ გულშენადონები. მათ თბილისიდან კაპიტანს არ მოაწვდიან არაო: ეუფათ რაც რომ იძინეს. ეს საუვედურიც კმარა.

რაიან?

„პარისეული ქალი“

კინო „მინიონი“
რეჟისორი — ჩარლზ ჰაპლენი

ამ სურათს ერთდროულად უჩვენებდნენ ორ კინოში: „არფასტოსა“ და „მინიონში“.

თუ არ ვცდები „არფასტოსში“ მხოლოდ ერთ კვირას გასწლო ამ სურათმა. სამაგიეროთ „მინიონში“ ამჟამადაც გრძელდება მისი დემონსტრაცია და მასურებლებიც ბლომაღლესს უწეობა.

რა არის ამის მიზეზი? რატომ „არფასტოსში“ მალე მოიხსნა ეს სურათი და „მინიონში“ ისევ გრძელდება?

ჩვენ პირველათ, ერთი კვირის წინათ, ეს სურათი ენახეთ „არფასტოსში“. სურათი მოგვეჩინა. თამაშაც კარგი იყო, მონტაჟიც — დამაკმაყოფილებელი, მაგრამ სურათს „არაღაც“ მანაც აკლდა, და, სწორედ ამ „არაღაცს“ ბრალია, რომ „არფასტოსში“ მალე მოიხსნა ეს სურათი.

გუშინ ჩვენ ეგვივე სურათი ენახეთ „მინიონში“ და ჩვენს განცვიფრებას საზღვარი არ ჰქონდა.

ადამიანი პირდაპირ ეგნოსო უნდა იყოს, რომ ასე მოკლე დროის განმავლობაში და მანძილზე („არფასტოს“ და „მინიონი“) მოახდინო ასეთი სასწაული, რასაც ადღიოთ აქვს „მინიონში“ ამ სურათის დაღმბით.

ერთი კვირის განმავლობაში, თითქმის გაზრდილან, დახელოვნებულან როგორც რეჟისორი, ისე ოპერატორ-მხატვარი და ყველა მსახიობები.

რეჟისორი ჩარლზ ჰაპლენი, რომელიც „არფასტოსში“ სხვა მასიურ როლში გამოდიოდა, ეხლაც მასიურ როლშია, მაგრამ სულ სხვა გმირს თამაშობს.

ელნა პურფიანი ისევ მერის („პარიზელი ქალი“) როლს თამაშობს, მაგრამ დიდ განსხვავებას მის „არფასტოს“ და „მინიონის“ მერში. აქ (ში

ნიონში“) მას უკვე დამძლეული აქვს როლი, რომელსაც ასრულებს სრული ვაგებით და განსახიერებით. მისი გარდერობი (ტანსაცმელები) აქ უფრო მდიდრული და მჭიროვანია.

ათეივე ტრანსფორმაცია განუცდია ადოლფ მენდელსაც. „არფასტოსში“ მისი თამაში აქეთრან შედარებით რეგეტყვით უნდა ჩაითვალოს და ისიც არა გენერალურ რეგეტყვითა. აქ უფრო თამამთ უჭირავს თავი და უფრო ზწირად იცინის ირონიით.

კარლ მილერი ენის როლში აქ კიდევ უფრო დაკვივრებით თამაშობს. კარგია მისი ფანილი სცენათვითმკვლევობა. აქ პირდაპირ აუზნის უფარდება თავი. (იქ კი ზედრეჟისონის ქვითკირზე ეცემოდა).

დედია როლს აქ სხვა მსახიობი ქალი თამაშობს. მისი თამაში სუსტია ვიდრე უწინდელი („არფასტოსში“) დედია. მაგრამ საერთოდ „მინიონში“ ეს სურათი უკეთესად დადგმულია, ვიდრე „არფასტოსში“.

ლევინსი როზნობაძე.

გ ა წ ა მ ა წ ი

(გაზრქმეობა, № „ბარბაროზი“ № 147)

ვირი.—ვის სახელზე გამოვეწერო ორდერი?
 გამგე.—მელქოსი (კვიროსი ვერ ვიგონებს).
 კვირ.—ქეთოს!
 გამგე.—ქეთოს კი არა, აგრადინენს მელქოსს, კაცო, მელქოსს!

კვირ.—მელქოსს კი, ბატონო.
 გამგე.—ამ ოჯახში არაბნაზანი უნდა ურტყა ყუ-
 რში, თვარა არაფერი არ ეცმის.

კვირ.—(მოაქვს ორდერი) ა, ბატონო, დასავი ბეჭე-
 დი და მზათაა.

გამგე.—(ხელს აწერს და აძლევს მელქოსს) ა, ძმაო,
 წადი და ჩასახლდი. თქვენ ჩემბ მტერბ მოგიმდურათო.

მელქო.—კი, მაგრამ ამ ბინაზე სხვისთვის ხომ არ
 მიგიცია კიდევ ორდერი?

გამგე.—საქმე იმაშია... ამხანაგო...
 მელქო.—(აწვევტინებს) ახა, მართალი სთქვი, მარ-
 თალი.

გამგე.—(იცინის) არა, არა, ნუ გეზინან.
 მელქო.—მე არაფრის არ მეზინიან, ბიძია, შენ არ-
 ბენიან იყავი. მაგრამ თუ ორდერი სახლავორთო და-
 მირჩა, ვაი შენს ტყაეს! აბა, ნახვამდის, ნახვამდის! (მი-
 დის).

გამგე.—(სცილით) მელქო, გინდა იმ ხუტკთან ჩა-
 გასახლებ, წუღან რომ დაგეტყავა.

მელქო.—ომ, გაუსვი, კაცო, ხომ გაუსქდა გული
 მტრედვით. მე რომ დამინახავს (მელქო შუა კარით გა-
 დის, ხოლო გამგე—გვირდის კარბით).

კვიროსი და სონა

სონა.—(შემოდის და მიმართავს კვიროსს, რადგან
 მას გამგე ისა ჰგონია) თქვენა ბრძანდებით კომზოზის
 მმართველი?

კვირ.—ვინა?
 სონა.—მმართველი, ბატონო, მმართველი!

კვირ.— მართული! სკლადშია ბატონო, ჩემთან
 რა გინდა!

სონა.— ღმერთო ჩემო, ეს რეებსა ჰხოდავს რა მარ-
 თული, რის მართული? (ამ დროს გამოდის გამგე) გამგე
 ვინა ბრძანდებით, გამგე?

გამგე.—(დაჯდებამ თავის მაგიდასთან და თავაზიან-
 ნად მე ვახლავართ, ბატონო რა გნებათ? დაბრძანდით.

სონა.—ახს... თქვენა უტყვიად, პარლონს!

გამგე.—ღიან, ბატონო. მე გასლავართ, რას მიბრძა-
 ნებთ?

სონა.—მე, მოგატესნებთ, მსახიობი ქალი გასლავ-
 ვართ.

გამგე.—ღიან, ღიანს მე შორიდან გამაცნო თქვენი
 თავი თეატრის გამგე.

სონა.—მერი და ოთახის შესახებ არაფერი უთქვამს?
 გამგე.—რომელი, ვისი ოთახის!

სონა.—ჩემი, ბატონო, ჩემი ადგირ ორი კვირია, რაც
 ჩამოვიდი ამ თქვენ ქალაქში, და, მიუხედავად, თას
 აჯირ თხოვნისა, ჩემნა გამგემ მაინც ა' იქნა და ერთი
 მაწინ ოთახი ვერ მიშოვად ალბათ ის სრულბებით არა
 ზრუნავს ჩემზე, თორემ როგორ დავიჯერო... (თვალბების
 ქნევით და არმყულად) თქვენ ასეთი თავაზიანი ბრძან-
 დებით და ნუ თუ ჩემთვის ერთი ოთახი... (გადახედავს
 მომხიბვლელის თვალბებით).

გამგე.—საქმე რაშია, ეე, ჰო... ვიშოვად გეშოვით.

სონა.— მეტი, როდისა, თქვე დალოცვილი! ადგირ
 ორი კვირია ერთ ქალთან ეწვევარ, ერთ „კუმეტკაზე“
 და სულ დამემტერა გვერდში... (დაწვეული თვალბებით).

ნუ თუ არ გებრალბებით!

გამგე.—აბა, რა ბრძანებაა...
 კვირ.—(ხელბს აუტრებზე მიიდებს და თითბის თა-
 მანით) დევიკირაეს! ესტილებლათ დევიკირაეს!

სონა.—(გაკვირბებული) რას დაიკირავსო ეს ვინ
 არის?

გამგე.—(კვიროსის თვალბებით ვაწმებდას ანიშნებას)
 სულუ (სონას) არაფერია, ბატონო, მე მკითხავს: იმ ოთახს,
 თუ დევიკირა, მაგრამ ის თქვენთვის არ გამოდგება. ძა-
 ლიან შორის არის თეატრზე.

სონა.—ზოგს რა სათქმულია მე უსათლოდ თეატრის
 ახლო უნდა ვიყო, თორემ ღამე, წარმოადგენს შენდგ
 ამისთანა ღამეში ვინ ივლის მერი თქვენს ქალაქში: არც
 ფაიქონია, არც ტრამევი და ავტომობილზე ხომ ლადაია-
 კი მტრია! მაშ ასე, ხომ მომცემთ საშულალებას, რომ ამა-
 დამე რბილ საწოლში...

გამგე.—ამალმევე... ღიან...

კვირ.— (ისევ თითბის ქნევით) დევიკირავს...

გამგე (კვიროსის) არა, არა, ის შორის არის ნულს!
 (სონას) გამოუწერით, ბატონო, ორდერს!

სონა.—კი, მაგრამ ამალმევე ჰინდა...

გამგე.—ამალმევე... ასე ჩქარა?...

სონა.—ღიან, ამალმევე, მტერი მოთმენა აღარ შეიძო-
 ლიან!

კვირ.—(იცინის) დევიკირავს!

გამგე.—(კვიროსის) არა, კაცო, იქ არა! (ჩუქათ) სულ
 (ხმა-მალა) გამოუწერით, კვიროსი, რადენ ხრიკიშვილის
 ბინაზე, ზემო საბთულში.

კვირ.—კი, ბატონო! (გვერდზედ) ეს მეთითბს უწერს
 ერთ ბინაზე!

სონა.—ღმერთო ჩემო, რა თავაზიანი ყოფილხართ!
 როგორ ჩქარა შემბსრულეთ თხოვნა! ჩვენნა გამგემ კი
 ყურით არ გააბატყულა! უკუბა უხრდილი უნდაცა!
 გამგე.—ხუ თუ! არა ჰგონია... ის, რაც უნდა იყოს,
 არტრტია და...

სონა.—(აწვევტინებს) რის არტრტი! არტრტი კი
 არა, მკვირია, ტომარია. არმოვობას სრულბებით არა
 გაეგება რა ბერია, ვილც ეშვაკია!

გამგე.—ბა, ბა, ხა, ხა, აბა, მტრინახი ვალკეთობი, ბა-
 ტონო, მტრინახი!

სონა.—ღიან, სწორეთ რომ საჭიროა. თქვენ წარმოი-
 ღინეთ: სეზონი იხურება და ერთი საარსიყო სიტყვა
 იმისგან არ გამოივონია! (მოხიბვლელი კქერით). სამაგიერ
 რით თქვენ ასეთი თავაზიანი ბრძანდით...

გამგე.—(დახნულალო) მე... მე... ღიან, ღიან...

კვირ.—(მოაქვს გამგესთან ორდერი) ა, ბატონო,
 სტრესე ბეჭედი და მზათაა

სონა.— ეს რა უხრდილი ვილცაა!
 გამგე.—არაფერია, ბატონო, მოხსუტებულია და ეკა-
 ტიბია!

სონას: სწორეთ მოხსუტებულს არ ევატრება ასეთი
 ლაპარაკი, თორემ თქვენ რომ... ნაზათ კისერს მოუ-
 ლეგს. (გამგე უწმით მთვარლი ხელის კანკალით აძლევს
 ორდერს) გმადლობათ, მერსი! მაშ ამალა რბილით დავი-
 ძინებ.

გამგე.— ღიან ღიან, რბილიათ...

სონა.— (მომხიბლავი თვალბებით გადახედავს გამა-
 გეს) ნახვამდის, გმადლობათ, მერსი! (გადის).

გამგე.—(დახნულალო) ნა... ნახვ... ამისის...
 ხმები კულსისმბიდან:—გამიშვი, გამიშვი, ჩემი ოჩე-
 რენია, ჩემი.

გამგე.—(კვიროსის) კვიროსი, მიშველი მე გევიპარე-
 ბი, თვარა ამდენი ოთახები სადა მაქვს, რომ მაგენს დოუ-
 რიგო!

ხმები:—ოთახი, ჩემი ოჩეგენია, ბინა, თვარა დაეწე-
 დით!

გამგე:—(ხარს რეკავს. შემოდის დარაჯი) მოდი აქ ჩქარა! (მოდის დარაჯი) მე გვეიპარებინა და ახა, შენ იცი! ვალიკოა—გი, მარა, რომ მკითხონ სადაო!
 გამგე:—უთხარი, რომ სხვადას წაიდა-თქვა... რაც გინდა უთხარი! (გამგე მეორე კართი გადის, მაგრამ ამ დროს ხალხი შემოკვივია ხმაურითი: "შეგვიშვიო", "ჩემო", "ოჩერხია"...) მოაწვევებინა ერთმანეთს და ჯგერს შემოკვივინა).

ერთი—არჩქა, გამგე ვაგვეპარა მეორე კართი! ყველანი ვაჯიკედებინა ვაგვეს ყვირილით: "სად მიხვალ, სად!" "ოთახში", "ბზინა", "საპარტილი მოგვანიშნე!". ყველანი ყვირილით და სირბილით მისდევენ გამგეს).

ვალკოა:—ოპო, პო, პო, მარა, რავე გარბის საწყალო ჩვენი გამგე!

კვირა:—დასურ გარბის?
 ვალიკოა:—გარბის გი არა, ორ ტრუბინი პარავოზიკ ვერ მიუწევა (გადის).

კვიროსი და ლუბა

ლუბა: (შემოვარდება ძალიან გაჯავრებული. ხელში ორდერის ქაღალდი უქრავს. მიუვარდება კვიროსის ყვირილით)—ეს ორდერი ვა დასწერა?

კვირა:—რა ვიცი!
 ლუბა:—როგორ თუ არ იცი! ახა, ვინ დასწერა?
 კვირა:—(გაკვირვებული) დედაია! მე რას დამეტყვე, რა გინდა ჩემგან?

ლუბა:—აი, შენ დავეტყავს შავი ჭირი და ხორველს! ვერ უყურებინა ამ საკაბლასს რეებს მიხედვას ეს რა არის? ეს რა მოაწყვრიათ! როგორ, არ გყუით ერთი ბინიდან გამომაგდეთ, რომ მეორედანაც მიღწიო! სად, სად არის ვაგგე?

კვირა:—ჰა!
 ლუბა: გამგე, გამგე!
 კვირა:— გამგე? მირბის!

ლუბა:—სად მირბის, საით წვიდა?
 კვირა:—რა ვიცი. იმას ეწმეკიკ ვეღარ მონახავს!

ლუბა:—მაშ რატომ აქამდის არ მიბახარს თუ წვიდა, რაღას მაღაპარავებდი!

კვირა:—როის მკითხე! შემოდი და ასევე ყორის-ფილი!

ლუბა:—ისე ავსტრი შენკა და იმ შენ გამგეცა, რომ სულ ფუტკრები ? სკილებს: დამაცადიო! ახა, ენახოთ, როგორ გამომაგდებთ სახლიდან! (გარბის და კარებიდან ისე გამოპარუნდება) მიბახარი, როდის მოვა?

კვირა:—თოვია!
 ლუბა:— თოვა გი არა წვიმა! როდის მოვა, როდის?
 კვირა:— იგი სულ არ ძოვა.

ლუბა:— ესეც მის ჭკვეანე ყავს დარიგებული და ორი-ფენი მატყულებენ! ძალიან კი უნდა ბატონ გამგეს, რომ არ შემეხდეს არსად, მაგრამ უცაკრავათ, ვერ მივართვი პარტიკანი ვერსად ვერ დამეხმლება! (კვიროსის მის არ მკურნებს სად წვილით? ძალიან კარგი, მე მოწახავა ვაპარს (გადის) შევა კართი და იქვე მოვფარება კარებს).

იზინივა და ზამზამ

გამგე—(უცებ შემოალებს კარებს და რაკი კამბინეტში არავინ დაუხვდება, სინაჟულით მიდის და მის მავიდალათს ჯდება). მაღლობა დღეროს, არავინ არ არის. (კოტას დღერსვენება, თვარა აღარ შემიძლიან).

კვირა:—შემოვარდა ის ვადარებული ლუბა და კინაღამ ვამთხოვსა შევანე!

გამგე:—მერე!
 კვირა:—მერე და ვაშა! შენ დაგეტებს.

გამგე:—ძალიან კარგი. მაღლობა დღეროს, რომ გავდურა და ვერსადა წახა!

ლუბა:—(უცებ შემოვარდება) ვერ გვადამირჩები, ვერა! აქ ვახლავარ.

გამგე:—ვაიმი!
 კვირა:—(პაროჯვარს იწერს) დედაი! ვაშა!
 ლუბა:—არ მომელოდი რაწა! რაწა! მერე ვაგგე, რომ ექნალები? სარეგობო ვანა ჩემი უსტრა მხლოდლობითი შემოვალ თუ არა, მაშინვე იბარები ეხლა სად წამახვალ, სადა! ნუ გრცხებინან, ნუ! რა ვიცი ამ ორდერის ძალიან მიგზაფინა და...

გამგე:—საქმი რაშია, ლუბა სილობსტროვანა...
 ლუბა:—ჩემოთა! ახა, რომ მასახლებ სახლიდან სახლში, რავე, ბოლოს სად გინდა რომ წამიყვანო! მე მოქალაქე არა ვარ? მე ბინა არ მინდა! თუ მივარებუ მიპირებ ვადსახლებო! შენ აქ შევდარი ვირი არ გეგონოს, რომ ნახლით აპყარო! მეუ ვიცი ადგილი, თუ სად ვაგვბონ პასუხი, მაგრამ მწართვი კი ვაგვებონ იცოდე.

გამგე:—მატრონი, მაგებე, ოლონ დავწყნარდი.
 ლუბა:—მაწყნარებ, რომ დავწყნარდი! ორდერს-ორდერზე მოგზაფინა, სახლიდან - სახლში მივსიკი და ბოლოს გინდა, რომ ვადამასახლო მაგარ ვერა!

გამგე:—(სიცილით და მოუხერებთ გვერდში დაუჯდება), ნუ ჯავრობ, ლუბა სილობსტროვანა! საქმი რა-შია... ჩვენი ხომ ძველი ზნაქობები ვართ.

ლუბა:—შენ რომ ზნაქობა და პურმარული იცოდე, არც ამ დღეს დამაყვებდი!

გამგე:—ნუ ჯავრობ, ლუბა სილობსტროვანა. მე შენ ისეთ ბინაც ვამოიწყნერ ორდერს, რომ მაღლობელი დამზრები. მხოლოდ ის ბინა კი უნდა დასცალო.

ლუბა:—(უცაკრავალი) ის ბინა დაცულია და მერე...
 გამგე:—(სიცილით) შე ქალო, ახლავე გამოიწყნერ ორდერის სხვა ბინაზე. თუ არა და, ჩემთან მოდი. ორივენი დავეტყუთ.

ლუბა:—შენ ხუმრობ და მე სულაც არ მეხუმრებ! გამგე:—სულაც არ გეხუმრებთ. ესლავე გამოვიწყნერ.

(უძახის კვიროსის), კვიროსა, გამოიწყნერ ლუბას ორდერი რადენ ხრიკიშვილის ბინაზე, ზემო სართულში.

კვირა:—(ვერს ვაგვინებს) ზაფხულში?
 გამგე:—ზაფხულში გი არა, ზამთარში... ზემო სართულში, ხრიკიშვილის ბინაზე ვამოიწყნერ ლუბას ორდერი.

კვირა:—(ძალიან გაკვირვებული). დედაია! კილომ იქნენ! რავე ოღურა ერთმანეთში ქალი და კაცი!

გამგე:—(სიცილით ლუბას) იმითანა ბინაზე ვაგვეზანე, რომ ვრავინისავით იცხოვრო.

ლუბა:—გრაფიკი შენა ხარ და ბარიონი, რა გვიქრის, იქვედუ, მაგრამ იცოდე, რომ ჩემთან ხუმრობა არ ვამოვაღებმა!

კვირა:—ა, ბატონო, ორდერი მზათაა.
 გამგე:—(წერს ხელს და ლუბას აძლევს) ა, მიბრძანდი და მიუწევე, რაჯრც გინდა.

კვირა:—(გვერდზე) დედა, რა სერიო იქნება ხრიკიშვილისას!

ლუბა:—კაი, მე წავალ. წავიდავ ამ ორდერს, მაგრამ თუ მატყულებული დარჩი კილომ, იცოდე, რომ ცოცხალი ვერ მომზრები! ან შენ უნდა იყო და ან მე. (გადის).

გამგე:—კი, ბატონო, კი, კი!
 კვირა:—კაცო ე ხრიკიშვილისას რომ დენი ყველას, რავე ამ ხალხს ავირინებ, თუ სახლიდან აწყობა!

გამგე:—(იკინის) ხა, ხა, ხა! რაიო, სარდინკო!
 კვირა:—აჰა, რავე! ერთი - მეორეზე თუ დააწყობ ფიჩჩულოვითი, თვარა ამდენ ხალხს სად ტიები!

გამგე:—დღეს ხომ მომიშოვორე თავიდან და ხვალსთვის ენახოთ რა იქნება.

იზინივა და შემოცვივინა: მუხარამ და სხვა.

ერთი:—ვარი არ ყოფილა გამგე!
 მეორე:—(გამგეს) ძილეს არ ვამოვეთ! ისიკ კამბინეტში დამჯდარია! საწყაულია სწორედ!

კვირა:—აი, სერსკელი თუ ყველა ხრიკიშვილიან ვაგვედურა, დასურ სერიო არ იქნება!

ვაჭარი:—გასპაღინ, გამგე, ეს ორდელი რომ ვამო-

გინწერია, რავე, მე ჩასასაზღებელი რა მაქვს, ისედაც ვითბასავით ვარ გამომწყდელისი შე კაი კაცო, აგზავნი და ისიც ხალსტრია ხალსხს მართალა სირცხვილ-ნამუსი აღარ არის ქულეში არიან, ვანდა გვიანდა, დაწოლა, მართალა ერთმანეთში ხომ არ ავისცხრებიან!

გამგე:—რა მოხელე ხარ?
ვაჭარი:—კაცო, ნეუქელი აღარ მიცნობ! ვაჭარი ვარ ამ გოროდის!

გამგე:—რა გინდა?
ვაჭარი:—ის მინდა, ბატონო, რომ ეს ჩასასაზღების ორდერი ვაუქუქო...

გამგე:—(ხუცესს) შენ რა გინდა?
ხუცესი:—მე... რაღაც ეკლესია აღარა მაქვს, ამიტომ სახლში ვლივარდობ, თქვენ კი სწორით ამ საბლო-ცველო ოთახზე გამოგწერიათ ორდერი. მამაშვილობას, ფიხოვით ვაუქუქოთ ეს ორდერი, თვარა აღარ ვიცი სად ნახსნო უღუსის სახელი!

გამგე:—სამეჭრე რაშია... ხო... დაბრძანდით...; განვიხილოთ.

ვაჭარი:—ბატონო გამგე, ყურადღება მოვაქციეთ პაეალუსტა, თორემ სირცხვილ-ნამუსი დავკარგეთ ეს არის! თქვენ ვიბრძანებიათ ჩემთან ჩასასაზღება და როგორ იქნება! ბატონო, დედაკაცი მყავს, რომ ნახოთ ქეშმარიტად მოგაწონებთ. მეხუთე კოლია, მაგარი ყველა თვალი ამ ცხონებულებში ახლა, მეც დამაინფილი ვარ. (ტრიოლით), ოთხი ქალი დამიმარხავს და, ნეუქელი ეს მეხუთეც გინდათ რომ შიშმა მომიკლას დემიონი აღარ არის თქვენში! (ტრიოლს უმატებს), მერე ის ცხონებულეები რა დამაინფილი იყვნენ! სულ მაჭერი გადმოსივლიათ ბირილან! ვაი, ავსუს როგორ დავიღუპე მე უხედროსი...

გამგე:—დაბრძანდით და ვაგვარჩევ.
მეურამე:—აზნაავო! თქვენ რომ ენსტები მიაჯარით ურამებს და ესტრეს ფულს ვეხადვინებთ, ის კამბეჩით ურამებზე ყფილია დაღვნილი და ჩემი საქონელი კი ზაქები არიან. მოხსენი შენი ჭირიანი ის ესტრეტი. კამბეჩების ვადასახლდ ზაქებმა ზიტომ უნდა ვადაიხათოს!

გამგე: დაბრძანდით და ვაგვარჩევ. (ზახს რეკავს).
ხუცესი:—მე იმ საბლოცველო ოთახზე მოვასხებელ-ლოთ...

ყველანი:—აზნაავო, ყურადღება მოვაქციეი!...
გამგე:—(თითონ სწერს) ჰო, ბრძანეთ, აზნაავო, ქველამ ილაპარაკეთ ერთად, მე ყველაფერს გვეყოფნებ (და რაჯს, რომელიც შემოდის ზარის დაუკახს). ვაიბრუნ ეს ქული და ვაიბრუნ დამხედვრე. მე თუ ამათ არ დაუფერია ხელიდან, ნამდვილათ ვიდაძეკლავენ! აბა, ჩქარა! მე რომ აქედან მივლ დაბურული ვაიცი, მიმობედებიან. რომ ვაბარკა ჰქნდა. (დაბარკა ქული ვაჭარს ვართი და ვაღის).

იზინივე და დესპინე

დესპინე:—მადლობა დემიონს, რომ მეღირსა, ბატონო გამგე, შენი კამბეჩეში დანახვა! მთელი დღე დაბეძებ და არ იქნა ვერსად გიპოვენი!

გამგე:—რაშია, ბატონო, საქმე?
დესპინე:—რაშია, შენ დაგენაცვლე და ხომ მოგეხსენება, რომ მე ერთი ოთახი მაქვს და შუშაბანდი წინ...

გამგე:—მეჩვი?
დესპინე:—შენ ვიბრძანებია და მოვადგნენ ვილაც მუშები და წინას მართამეჭვი ცერაფულადის ვერ გამოვლენე ვართი მიშველე შენი მუსულების ჭირიმე.

გამგე:—შუშაბანდს?
დესპინე:—დიხ, წინას შუშაბანდს მართამეჭვენ და მთლით ვაეკრავენ. შენ დაგენაცვლე!

გამგე:—ვაეკრავინ?
დესპინე:—დიხ, წინიდან ვეეტავენ და მომეხსენებ!
გამგე:—კარგი, დაბრძანდი და ვაგვარჩევ.

დესპინე:—ეი, შენი ჭირიბე, კი შენ დაგენაცვლე. (ამ დროს მეხივით შემოივარდნა სალომეზე. მიწაზე დასაბინებს ავირღუნე და გამბეს სხაპასტრეოთ ეუბნება)

იზინივე და სალომი

სალომე:—მიშველე, ბატონო გამგე, მიშველე!

დესპინე:—(სალომეს) გვაცო, ბატონო, ჩვენ ველაპარაკებით ვერე. მოგვჩივით და (მეჭრე უჩვენებს).
სალომე:—შენი მონარჩენი შენ. მიკრებ, ჰქონდეს! მე აქანე ცუტხე მეკიდება და შენ გასტრეტ შენმა სიკვდილში! (მოუბრუნდება), ბატონო გამგე?

დესპინე:—(მეჭრეებებს) ჩემი მიოსმინე, ბატონო ჩემი!

სალომე:—(ხელს ჰკრავს დესპინეს), იქით დეიკარგე შე კულიანო, თორემ იცოცხლოს სალომემ მე შენი...

დესპინე:—რაო, რაო? შენ ხმა გეიჭრე, თორემ შენ, აღბათ, ვერ იცნობ დესპინეს ქოჯაკი!

გამგე:—ნუ ჩხუბობთ, ბატონო, თორევი მოგისმენთ, სალომე:—ქოჯაკიცა ხარ და უნამუსოც!
დესპინე:—(ყელი მი ეცემა) ვინ არის უნამუსო! შე მართლა უნამუსო და ვაიძვერა, შენა!

სალომე:—დავახრობ, შე ნამუს ვაყიდულო, შენა! (შეიქნება ჩხუტი).

კვირა:—(წამოვარდება ძალიან გაჯავრებული), და სურ ზახარო ხომ არ არის ფუი, თქვენს ქალობას! (ჩხუბის დროს ვაგეფ იპარება).

დესპინე:—(სალომეს) შე... მოგებდა... სალომე:—(დესპინეს) ხომ დაგობტრევი გვერდები!

ვაჭარი:—(მოიხედავს და რაჟი ვაგებს ვერ დაინახავს) ვაიბე: ვაგეფ ვაბაოლა!
ყველანი:—არჩვი, დავევილო. (ვარბინან).

კვირა:—დედა, რავე ვარბინან არჩვი, მიეწიეთ. პო ჩემ ვაგებს თქვენ კი არა. მიწვიარე ვერ ლიარბავს!

ჰმირსი და ხრიკიშვილი

ხრიკიშვილი:—(შემოდის აღუღვებული) ვაგეფ სადა ბრძანდება?
კვირა:—მირბის!
კვირა:—ვინა ბრძანდები თქვენ?

ხაი! კვირა:—ვინა ბრძანდები თთქვენ?
ხრიკიშვილი:—ხრიკიშვილი.

კვირა:—(ვერ ვაიკრებ) ტიკიშვილი?
ხრიკიშვილი:—ტიკის კი არა, რუმბისის ხრიკიშვილი, ხრიკიშვილი!

კვირა:—ხრიკიშვილი! რაეკდენ!
ხრიკიშვილი:—კი, კი, რაუდენა.

კვირა:—რა გინდებენ?
ხრიკიშვილი:—რა მინდა და ვაგაგებინეთ: ვის მივცე ის ჩემი ერთი ვაფუცელი ოთახი!

კვირა:—ვის მისცე?!... ორდერი ხომ ვაქვს?
ხრიკიშვილი:—ორდერი ერთი კი არა, ბარე ხუთია.

კვირა:—აჟი!
ხრიკიშვილი:—აჟი და ეს ხუთი მოსაბლე რომ გამომიგაზენ, რავე ჩემი სახლი პასტალიო დგოროთ, თუ კახარა მა, რომ მთელი გეხსნა და დეეტრის შოგ!

კვირა:—აჟი!
ხრიკიშვილი:—აჟი და ლიბიო! რავე აწიო! რატომ ვამოწერთ ხუთი ორდერი!

კვირა:—მიბრძანეს და ვამოწერე.
ხრიკიშვილი:—რავე, მართლა თაჯე ხომ არ დეიფენე შე კაცო; მეც კაცო ვარ, ოჯახი მაქვს, ქალი მყავს, ბალანე მიმსვლელი და მომსვლელი!

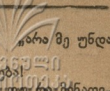
კვირა:—ასტეა!
ხრიკიშვილი:—რავე, ასტეაო! დამიჯაზნით, მარა მეც ქე მოვინახე სამართალს.

კვირა:—(ვერ ვაიკრებ) ფართალს!
ხრიკიშვილი:—ფართალს კი არა, ნიხურს! აბა, რა ველაპარაკო ამ ყრუს! ისტყველე წვეოდე და ვაგეფ მოენახო, სადმე, სჯობინ. (ვადის).

კვირა:—ყველა მე რომ მიწყრება, რავე, რა უნდებია ჩემვანი!

იზინივე და ჰმირსი

გამგე:—(შუა კარიდან თაჯე გამოიყვანს და რაჟი ვაბინეტს (კარიგლს დანახავს, საქჩარით შემოდის). აბა, კვიროსი მიაწვილა! კვიროსი, ლუბა ხომ არ ყოფილა? ვინაა.

ვერს.—ახლავე. (მიაქვს ქაღალდები).
 გამგე:—(პენსის იკითხს და აჭირებს ხელს, რასაც კი ყვერისი ვიწოდებს) ვეირისი, ლუბა ხომ არა ყოფილა?
 ვეირს:—ლუბა? აუო, აბა!
 გამგე:—საქმე რაშია... უნდა მოვაჭროთ, თვარა თუ წამოკვლეწა, შენი ბეტრია, აფორიაქებს აქაურობას. (ამ დროს მთრეე კართი შემოდის ლუბა, რომელსაც შემოსვლისთანავე კარვში ჯობი გაუვარდება და ასაღებათ დაიღუნება; გამგე ამ შემთხვევით ისარგებლებს და გაეპარდება ვეირის კართი. ვეირისის საფარად ლუბა წაადგებს და თითონ დაღუნული გადის).

ვეირს:—გამეფ, ახლა კი დღეობე თელათი
კვირისი და ლუბა

ლუბა:—სადა ბრძანდება გამგე?
 ვეირს:—არ მისულა, ბატონო, დღეს.
 ლუბა:—როდემდის დამეძალება, როდემდის! სულ ცხელს წოუკლებს!

ვეირს:—რეიზა?
 ლუბა:—აგი რაია? (მიწერილ ორდერს აჩვენებს).
 ვეირს:—ქაღალდა;
 ლუბა:—გამოცანა გერგება! მე თქვენ ვაჩვენებთ თუ რაეა უნდა ჩემი პოტულები. (ამ დროს კარვში თავს შემოყოფს გამგე და რა დანახავს ლუბას, მაშინვე უკან გაეა). ძალიან მებალება ის შენი გამგე, მარა მიწაში ამოვთხრა და მიიწვი ვიყო. აჲ დღეადები ამ აღარ წაეალ, ამ ქედრხა არ შემოვა მაინც! (დაჯდება არხინათ).

ლუბა:—ფუი შენ და შავი ჭირი!
 ვეირს:—(ვერს ვაოგონებს) ვირი!
 ლუბა:—ვირის კი არა, ჯეირი არ გინდა გაიშდი, შენ არ გელაპარაკები! (პაუზა, ლუბა ზის გაიშდებული).
 ვეირს:—(წერის დროს ვაღმობრედვს ლუბას, წავიდა, თუ არაა).
 ლუბა:—(წამობტება და ნერვიულად ხელს დაკრავს მაგიდაზე).

ვეირს:—დღედაი! რას შობა აი ქაოლი!
 ლუბა:—ღმერთო ჩემო! როდემდის ვასტანს ჩემი ასეთი ძანსრა ადგება! გამომიწერა ორდერი ვილა? ხროიკი მვილთან, სადღე უკვე ოთხი სხვა ორდერი გაუციო! ამ ცხელ ვულზე უნდა ვნახავდე გამგეს, რომ სულ თოვლები ამოეწიწიწო; მაგრამ მაინც ვერ ვადაშირჩება (გაძლის).

ვეირს:—უჰ, მაღლობა ღმერთის ეს გამგე ამ ლუბას ნამდვილათ ვაიროზგიებს ჩემს თავს! გამგე შემოიხედავს ყვარებში და რაეი ლუბას ვერ დანახავს, შეიძლება!

კვირისი და ბაზაზი

გამგე:—ვეირისი აბა, მომეცი ხელმოსაწერი ქაღალდეი.

ვეირს:—(გამგესთან მიაქვს ქაღალდები) ვადამარჩინე ამ ლუბას თვარა ამელო სული!

გამგე:—რაოთ. რა მინდა?
 ვეირს:—რა ვიცი, რაოთ! შენ ვერ ვნახულობს და მე მამბტერეს თავზე ვეკაოს!

გამგე:—ნუ გეზინანი! ვერაფერსაც ვერ ვევიზამს. (შეზღის ხროიკიშეილი).

იზინივე და ხროიკიშვილი

ხროიკიშვილი:—(გამგეს) მაღლობა ღმერთის, რომ უზრევედინაში ვნახე! ვაბაგებინე, ეს რა ამბავია ჩემ თავს?

გამგე:—არ ვიცი!
 ხროიკიშვილი:—რაეა არ იცი! ეს ხუთი ორდერი რომ მომეყვანე ერთად, რაეა ჩემი სახლი ვასტინიკია, თუ რა ამბავია?

გამგე:—მეწერ, რა?
 ხროიკიშვილი:—როგორ თუ რა? ერთ ოთახზე ხუთმ

ორდერი? ვაკო. მეც ვაკო ვარ! სტუმარია, ბეტრია, მოყვარე... საღ წაეყვანო! მერე, შემოიკვიდენ ორდერებოთ

და ერთი ჩხუბი და ალიაქოთი ასტეხეს: არა მე უნდა შეედილო და არა მეო!

გამგე:—ჩხუბონ, შენ რა ვინაობობა ხროიკიშვილი. (გაჯავრებული) როგორი თუ მამენაღე-

ლება! სახელი ვაუტყდა, ძაოა ოჯახს, სახელი!

გამგე:—ნიჭოვ, არაფერი!
 ხროიკიშვილი:—(აწინებდა სიბრაზით). ვა, კიდევ იძახის არაფერი!

გამგე:—განა შენთვის ერთი არ არის, ამ ოთახში ბეტრე შეეა, თუ ივანე?
 ხროიკიშვილი:—ეეს... კილო თავისის გეიძახის!
იზინივე და ხროიკი

ხონა:—(გაჯავრებული) როგორ არა ვრცხენინათ, ასე მომატყულებო!

გამგე:—როგორ, ბატონო?
 ხონა:—მე ორდერი მომიტეო და იმავე დროს, იმავე ბინაზე კიდევ სხვა ოთხი ორდერი ვაგაციო!

გამგე:—მე სრულებით დანაშაული არა ვარ ამბში. ალბათ ჩემი საქმისმწამობელი თუ შესცდა. მე რა ვიცი, მე რასაც მომატანებენ. ყველაფერს ვაწერ ხელს.

ხონა:—ბატონო ჩემო! ვაე მოწონ ასეთი საქმე?
 გამგე:—შეკავალ, ქალბატონო!... პატარა ამბაკა

მოეცემა, მარა ვამოვაწრობით...
 ხუცესი:—მე, ამ სალოცველო ოთახის შესახებ...

გამგე:—(გაჯავრებული) ვეადრეოვთ, ბატონო, ვეადრეოვთ!

ხუცესი:—ჩემი სალოცველო ოთახზე ორდერია ვამოვწერიოთ და მე შეველე, ვაუტყე.

გამგე:—მომშობრეოთვე, მე შენ გელაპარაკები! (ხუცესი ბუზღუნით გადის).

მელქოი:—(შემოდის გაჯავრებული, გამგეს) არა, ამ ხროიკიშვილთან განა რამდენი ოთახი!...

მუშა:—(ძალიან გაჯავრებული) ამ ხროიკიშვილის ბინაზე, რომ მივადენე ამდენი ხალხი, რაშია საქმე, ამბანავო?

ლუბა:—(შურდულივით შემოვარდება და და მიაშურებს გამგეს) არა, ვინაა შენი მოსატყუებელი! მთავს ამბობოთ, რომ ის ოთახი დასაკულო და სხვა კაი ბინას გიშვიო!

სიცილი დაეცემა და გხლა ვართ დამტეი! რაეა, მე მოქალაქე არა ვარ, მე ბინა აი მინდა?

გამგე:—მოითმინეთ; ბატონო! საქმე რაშია... —
 ლუბა:—(აწყვეტინებს) როგორ თუ რაშია განა ასე. თო მოტყულებდა შეიძლება!

ხონა:—(ლუბას) მოითმინეთ, მადაში როგორ შეიძლება დაწესებულებაში ასეთი მოქცევა!

ლუბა:—(მოვარდება სონას) შენ ვინა ვკითხავს! არა, ხონის ტიკი-ტობარა ხარ?

ხონა:—უზრდელი!
 ლუბა:—უზრდელიცა ხარ და უნამუსოც!

ხონა:—ვინაა უნამუსო! მე შენ ვაჩვენებ სიკის!

ლუბა:—ღის აჩვენებ. ვისა! (შეიქნება ჩხუბი; ყველანი აზავებენ. ლუბა სჯობნის სონას, რომელიც ტირილს დაიწყებს). ღმერთო, ეს რა ამბავია ჩემ თავს!

მელქოი:—(ისევ გამგეს) ამბანავო! რა ამბავია, რასა ზეგეს ეს ტყუილი!

გამგე:—რა ეწია, ამბანავო, არ არის ოთახები და მე ხომ ვერ ვაეშენებ ესლა!

ლუბა:—მამ რას გეწერე ამ ორდერებს, ბატონო!
 ყველანი:—(ყვირილით და ჩოჩქოლით) ოთახები მოგვეცი ჩქარა, ოთახები!

მუშა:—(გამგეს). ბინა მომეც, ამბანავო, ბინა!
 გამგე:—(უკან-უკან იქცევა და იპარება). კი, ბატონო, მოე, ხარხობი! (გარბის).

ყველანი:—საღ მიხვალ, საღ! ვერსად ვერ წახვალ! (მისდევნენ).

ვეირს:—(ფანჯრიდან) დღედაი, რაეა ვურდულივით ვარბის ჩვენი გამგე!

ბარბაროზი „ბიუროკრატოზი“

საქართველო
საბჭოთაო რევოლუციისათვის

ბიუროკრატებში (ტარტაოზის მეკარეს): ბოლოს და ბოლოს შეგვივით შეგ! მუქარამ: — ჯერ არ სცაღია; ბიუროკრატოზის წინააღმდეგ მახალბებს აშაღებს. ბიუროკრატებში: — აი, ესაა კი მივხვდი როგორცული ყოფილა ბიუროკრატობა.